

Venetiis, typis Simonis Occhi, 1744, 8.

Plag. 2.

In hac historia, seu narratione, a *Jano Plano*, Medicine Doctore Ariminenſi, & quondam in Academia Senenſi Anatomies Publico Profefſore, hiſtoria elegans & ſcitū digna deſcribitur cujuſdam Virginis Romanae, *Catharinae Viſzandæ* nomine, quæ a ſexto decimo anno uſque ad vigefimum quintum circiter habitum virilem merita eſt, quibuſdam Nobilibus in Hæteruria famularum præſans, quo tempore & antea nunquam cum viris ſanguinem miſcuit, licet cum iſtis ſæpenumero dormierit. Verum perire mulieres amabat, propter quas cum varia infortunia perpeſſa ſit, tandem, cum duas virgines in Libraſacta, oppidulo dittonis Piſanæ, raptiſſet, iſta ſcloupei in genu prope Senas vulnerata fuit, quo vulnere interit Senis, cum in noſocomio per quindecim dies agrotalſet. Aliquot horas ante mortem mulieri quidam Senenſis reſvelavit, ſe mulierem eſſe & virginem, petique, ut corona florum poſt mortem ſuam caput ornaretur; ita enim mos eſt in Italia ornare, quæ virgines moriuntur. A *Plano* & ab ejus adiutoribus diſſectum fuit ejus cadaver, & in eo reperta eſt integra hymenis membrana, quæ hic cum valvula coti deſcribitur; at canaliculi cyſthepatici & hepatoꝝfici in jecore negantur. Hoc rotum a *Plano* additur, ut contradiccat aliquibus Senenſibus, qui autoritatem *Pinnelli* cujuſdam, Illuſtrienſis Anatomici, hymenem in ſcriptis ſuis negantis, fuerant ſecuti. Sic poſt *Heiſſerum* valvulam *Bambini* in colo iterum aſſerit contra *Biancam*, Taurinenſem Anatomium, ut olim jam fecerat in Epistoſola ſua anatomica; in qua etiã canaliculos illos cyſthepaticos & hepatoꝝficos negarat, quos nunc negare pergit, licet *Winnlowius* eos ſubobſeure admittat, quem illos non *ætroꝝyſis* vididiſſe, ſed ratione tantum & analogia admiſiſſe, judicat; rationem, docens, & analogiam in materia facti interdum vacillare, ut vacillarent, ſi quis, ut *Plancus* ait, contenderet, ductum cyſticum eſſe in brutis omnibus tortuoſum & valvulis conſperſum, quod reigã talis ſit in hominibus.

L. E.

L. E. DE NUMERIS AMICABILIBUS.

Problemata, quæ circa indolem ac proprietates numerorum verſantur, hoc tempore, quo Analyſis mathematica ad multo profundiores ſpeculationes aditum aperuit, ſere penitus a Geometris deſiſta videntur; ac plerique arbitrantur, contemplationem numerorum nihil proliis ad augmentum Analyſeos conſerre. Verum tamen cere inveſtigatio proprietatum numerorum ſæpenumero multo majorem ſagacitatem requirit, quam ſubtiliſſimæ quæſtiones geometricæ; atque ob hanc ipſam cauſam quæſtiones arithmetice immerito iſtis poſſponi videntur. Ac ſumma quidem ingenia, quibus maxima Analyſeos incrementa accepta ſunt referenda, numerorum aſſeſſiones non indignas cenſuerunt, in quibus eſolvendis plurimum operæ & ſtudii collocarent. *Carteſium* ſcilicet conſta, etiãſi ampliffimis cum univerſa Philoſophie, tum Mathematicos, meditationibus eſſet occupatus, tamen non parum in eruendis numeris amicabilibus deſudaviſſe; quod negotium deinceps *Schorenii* majori ſtudio eſt perſecutus. Vocantur autem numeri amicabiles, duo ejuſmodi numeri, quorum alter, ſi ejus partes aliquotæ omnes in unam ſummam colligantur, alterum producat; cujuſmodi numeri ſunt 220 & 284; prioris enim 220 partes aliquotæ, ſeu diviſores, ipſo minoris 1 + 2 + 4 + 5 + 10 + 11 + 20 + 22 + 44 + 55 + 110 ſummam præbent 284; atque huius numeri 284 partes aliquotæ 1 + 2 + 4 + 7 + 11 + 14 viciffim producunt 220. Nullum autem eſt dubium, quin præter hos duos numeros plures alii atque adeo inſiniti dentur, qui eadem proprietate ſint præditi; neque tamen *Carteſius*, & poſt eum *Schorenii*, plura, quam tria, talium numerorum paria elicerunt, etiamſi non parum ſtudii ad plura eruenda impendiſſe videantur. Ac methodus quidam, qua uterque eſt uſus, ita eſt comparatã, ut ejus ope vix plures numeri amicabiles inveniri queant; aſſuſerunt enim, hujusmodi numeros in his formulis $2ax + y$ & $2az + by$ contineri, ubi x , y , & z , numeros primos denotent; quos ita comparatos eſſe oportet, ut ſit primo $z = xy + x$

L1 2

+ y

$x + y$, cum vero ut fit $2^n (x + y + 2) = xy + x + y + 1$. Exponenti ergo n successively varios tribuerunt valores, ac pro singulis ejusmodi indagaverunt numeros primos x & y , ut posteriori aequationi satisficeret: qui si simul tales fuerint, ut $xy + x + y$ praeberet numerum primum, formae assumite $2^n xy + x + y$ exhibebant numeros amicabileles. Facile autem intelligitur, hoc modo ad majores exponentes n procedendo, mox ad tantos numeros $xy + x + y$ perveniri, qui utrum primi sint nec ne, discerni amplius nequeat, cum tabula numerorum primorum ultra 100000 nonnum habebatur extendâ.

Perpicuum autem est, hanc questionem præter necessitatem non leviter restringi, dum numeri amicabileles in his tantum formulis assumtis includi assumentur. Quod cum perpendissem, vocatis in subsidium nominibus arithmâ, ex natura divisorum petitis, plura alia numerorum amicabilelium paria sum adeptus, quorum cum tribus jam notis triginta hic communicabo; eos autem, quo eorum origo & natura clarius perspicuar, per factores expressos exhibebo. Sunt igitur numeri amicabileles:

I.	$2^x . 5 . 1r$	&	$2^x . 7r$
II.	$2^4 . 23 . 47$	&	$2^4 . 115r$
III.	$2^7 . 191 . 383$	&	$2^7 . 73727$
IV.	$2^2 . 23 . 5 . 137$	&	$2^2 . 23 . 827$
V.	$3^x . 5 . 13 . 11 . 19$	&	$3^x . 5 . 13 . 239$
VI.	$3^x . 7 . 13 . 5 . 17$	&	$3^x . 7 . 13 . 107$
VII.	$3^x . 7^x . 13 . 5 . 4r$	&	$3^x . 7^2 . 13 . 25r$
VIII.	$2^x . 5 . 13r$	&	$2^x . 17 . 43$
IX.	$2^x . 5 . 25r$	&	$2^x . 13 . 107$
X.	$2^3 . 17 . 79$	&	$2^3 . 23 . 59$
XI.	$2^4 . 23 . 1367$	&	$2^4 . 53 . 607$
XII.	$2^4 . 17 . 10303$	&	$2^4 . 167 . 1103$
XIII.	$2^4 . 19 . 8563$	&	$2^4 . 83 . 2039$
XIV.	$2^4 . 17 . 5119$	&	$2^4 . 239 . 383$
XV.	$2^5 . 59 . 1103$	&	$2^5 . 79 . 827$
XVI.	$2^5 . 37 . 1267r$	&	$2^5 . 227 . 211r$

XVII.

XVII.	$2^5 . 53 . 10559$	&	$2^5 . 79 . 7127$
XVIII.	$2^6 . 79 . 11087$	&	$2^6 . 383 . 2309$
XIX.	$2^2 . 11 . 17 . 263$	&	$2^2 . 11 . 43 . 107$
XX.	$3^3 . 5 . 7 . 71$	&	$3^3 . 5 . 17 . 31$
XXI.	$3^2 . 5 . 13 . 29 . 79$	&	$3^2 . 5 . 13 . 11 . 199$
XXII.	$5^2 . 5 . 13 . 19 . 47$	&	$3^2 . 5 . 13 . 29 . 31$
XXIII.	$3^2 . 5 . 13 . 19 . 37 . 1583$	&	$3^2 . 5 . 13 . 19 . 227 . 263$
XXIV.	$3^3 . 5 . 31 . 89$	&	$3^3 . 5 . 7 . 11 . 29$
XXV.	$2 . 5 . 7 . 60659$	&	$2 . 5 . 23 . 29 . 673$
XXVI.	$2^3 . 31 . 11807$	&	$2^3 . 11 . 163 . 191$
XXVII.	$3^2 . 7 . 13 . 23 . 79 . 1103$	&	$3^2 . 7 . 13 . 23 . 119 . 367$
XXVIII.	$2^3 . 47 . 2609$	&	$2^3 . 11 . 59 . 173$
XXIX.	$3^3 . 5 . 23 . 79 . 1103$	&	$3^3 . 5 . 23 . 11 . 19 . 367$
XXX.	$3^2 . 5^2 . 11 . 59 . 179$	&	$3^2 . 5^2 . 17 . 19 . 359$

Gläubwürdige Nachrichten von dem Leben des Seil. Valentini, beyder Stgäthen Spofels, 1c.

hoc est,

DESCRIPTIO VITÆ S. VALENTINI,

utrinque Rhetie Apostoli, cum animadversionibus chronologico-historico-geographicis, adornata ab ANTONIO ROSCHMANNNO, f. U. Lic. Bibliothecario Cæsar. et Regio, Universitatis Notario, et Provincie Tyrolensis Historiographo.

Ulmæ, proster in officina Bartholomæi, librarii, 1746, 4.

Alph. 1.

Qui Veldidene, urbis in Rhetia quondam nobilissime, antiquitates, de quibus proxime dicemus, egregie exposuerat, Antonius Roschmannus, Vir πολυμαθής, vitæ postea S. Valentini, Rhetorum Apostoli, descriptionem concinnare, & hoc pasto rebus Ecclesie patrie lumen affundere, apud animum constituit. Dignissimus nimirum ipsi videbatur Valentini, cujus memoria summo studio conservaretur, qui & doctissimam celestem diligentissime auditoribus suis inculcavit, & post

L1 3

mortem